

Arrest

nr. 149 809 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 16 december 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Grozny op [...] 1988.

Op 2 januari 2007 diende de moeder van verzoeker, mevrouw A.S., vergezeld van haar vier kinderen, waaronder verzoeker, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er werd een Eurodac-hit vastgesteld met Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan Polen de terugname van de moeder en haar vier kinderen, waaronder verzoeker.

Op 19 januari 2007 aanvaardde Polen de terugname op grond van artikel 16, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 24 augustus 2007 diende de vader van verzoeker, de heer K. G. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing stelden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. X en X van 27 mei 2008 werden de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming eveneens door de Raad aan verzoekers' ouders geweigerd. Verzoekers' ouders dienden een cassatieberoep in tegen dit arrest, doch het beroep werd niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 mei 2008 dienden verzoekers' ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2008 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de ouders van verzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 30 juni 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 13 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 11 januari 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 31 mei 2013 werd aan A. S., verzoekers moeder en M. S, verzoekers jongere broer, onbeperkt verblijf toegekend volgend op de aanvraag op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet.

Eveneens op 31 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de door verzoeker en de overige gezinsleden op 13 februari 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 augustus 2013 is de gemeenschappelijke dochter van verzoeker en van zijn partner, J.G. geboren te Herentals. Zowel verzoeker zijn partner, Mw. M.G. als zijn dochter, J.G. verblijven legaal op het grondgebied.

Op 7 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[...]

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als: S., A. geboren op 06.09.1989

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 7 dagen na de kennisgeving,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van internationaal geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer betekende reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (namelijk op 21.11.2013).”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker het stuk voor met name een “*karta pobytu*” waaruit blijkt dat verzoeker in Polen over de status “*ochrona uzupelniajaca*” beschikt. Volgens de raadsman slaat deze term op de subsidiaire beschermingsstatus die in Polen werd toegekend. Bijgevolg kan van hem niet verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn herkomstland.

Verweerder werpt ter zitting terecht op dat de gemachtigde met dit stuk geen rekening kon houden, zodanig dat de Raad evenmin dit stuk in zijn beoordeling kan betrekken.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst eveneens op het feit dat dit een herhaald bevel betreft.

De Raad stelt vast dat volgens artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/

Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Het feit dat het een herhaald bevel betreft, doet hieraan evenmin afbreuk.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: “[...]”.

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers in dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

1. Dit houdt, gelet op de situatie aldaar, een schending in van de hierboven vermelde artikelen en beginselen en in bijzonderheid van art. 3 EVRM. Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij diende te vrezen voor zijn leven. Ten gevolge van deze feiten ontvluchtte verzoeker zijn land van herkomst.

Een terugkeer van verzoeker naar zijn geboorteland is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou zijn leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoeker gevaar inhoudt, blijkt uit een veelheid aan bronnen die niet alleen een inzage geven in de algemene situatie, maar die, gelet op de wijde verspreiding van het geweld, ook aantonen dat verzoeker zelf ook een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel een schending van art. 3 EVRM.

De bronnen hieromtrent zijn duidelijk:

“Allegations of torture and other ill-treatment remained widely reported and effective investigations were rare. Law enforcement officials allegedly frequently circumvented the existing legal safeguards against torture through, among other things: the use of secret

detention (particularly in the North Caucasus); the use of force supposedly to restrain violent detainees; investigators denying access to a lawyer of one’s choice and favouring specific state-appointed lawyers who were known to ignore signs of torture. In March, one torture case in Kazan was widely reported in the media after a man died of internal injuries in hospital. He claimed that he had been raped with a bottle at the police station. Several police officers were arrested and charged with abuse of power, and two were later sentenced to two and two and a-half years’ imprisonment respectively. Many more allegations of torture by police in Kazan and elsewhere followed media reports of this case. In response

to an NGO initiative, the Head of the Investigative Committee decreed to create special departments to investigate crimes committed by law enforcement officials. However, the initiative was undermined by the failure to provide these departments with adequate staff resources. On the night of 19 January, Issa Khashagulgov, held in a pre-trial detention centre in Vladikavkaz, North Ossetia, was allegedly taken to an undisclosed location and beaten and threatened with further violence for refusing to co-operate with the investigation against him. Reportedly, between 6 and 8 February he was transferred from the detention centre to a different location in North Ossetia for several hours each day when his lawyers tried to see him, and subjected to ill treatment. Issa Khashagulgov, suspected of armed group membership, had earlier been repeatedly transferred between different detention facilities while his family and lawyers were denied information about his whereabouts, sometimes for several days. His complaints were not investigated. Russian opposition activist Leonid Razvozzhayev went missing on 19 October in Kiev, Ukraine, outside the office of a partner organization to UNHCR, the UN refugee agency. On 22 October, the Investigative Committee in Moscow stated that he had voluntarily returned to the Russian Federation and handed himself in to the authorities. Leonid Razvozzhayev disavowed this statement via his lawyer, and alleged that he had been abducted and smuggled into the country, held at a secret location, ill-treated and forced to sign a statement implicating himself and other political activists in plotting mass disturbances in Russia on foreign orders. The Russian authorities dismissed his allegations and refused to investigate them. [...] Allegations were frequently made of collusion between judges, prosecutors, investigators and other law enforcement officials resulting in unfair criminal convictions or disproportionate administrative penalties. Lawyers across the country complained of procedural violations undermining their clients' right to a fair trial. These included denial of access to clients, detention of individuals as criminal suspects without promptly informing their lawyers and families, appointment of state-paid lawyers as defence counsel who are known to raise no objections about procedural violations and the use of ill-treatment."

(Amnesty International, Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights, 2013, http://files.amnesty.org/air13/AmnestyInternational_AnnualReport2013_complete_en.pdf, 218-222)

"Human rights defenders and journalists continue to face harassment and intimidation, and often physical violence, while the perpetrators enjoy impunity. More than three years after the abduction and killing, in July 2009, of Natalia Estemirova, a prominent human rights activist from the North Caucasus, no-one has been brought to justice. Lawyers in the North Caucasus who represent victims of human rights violations are themselves frequently subjected to harassment, pressure and even violence by law enforcement officials. On 20 January 2012, lawyer Omar Saidmagomedov and his cousin were shot dead in the street of Makhachkala. The authorities claimed they were armed and had shot at security officers; however, Saidmagomedov's colleagues have dismissed these claims and presented a strong case that he was a victim of an extrajudicial execution because of his professional activities. These allegations have yet to be investigated in an impartial manner. The authorities have repeatedly tried to instigate criminal proceedings on spurious grounds against Igor Kalyapin, a prominent campaigner against torture. Several journalists who have published information based on interviews with him, as well as human rights activists who have written letters of support for him to the Russian authorities, have themselves been summoned for questioning by criminal investigators or members of the Federal Security Service."

(Amnesty International, Russian Federation: New laws lead to increased repression of fundamental rights: Amnesty International Submission to the UN Universal Periodic Review, 2013, <http://www.refworld.org/docid/51272cac2.html>)

Dat verzoeker als Tsjetsjeen dan nog een verhoogd risico loopt blijkt uit de volgende bronnen:

"Police harassment against Chechens in other parts of the Russian Federation have also increased, with arbitrary identity-checks, arrests, and refusals to grant obligatory residency permits in cities such as Moscow. More broadly, within Russian society there are active discrimination, violence and intimidation against ethnic Chechen civilians. This has included several attacks on the Moscow metro (CCGROUPSEV04 = 2), a 2005 attack on Chechens by Russian skinheads (CCGROUPSEV05 = 1) and a 2006 pogrom against Chechens in Kondopoga leading to at least two deaths (CCGROUPSEV06 = 4)." (University of Maryland, Assessment for Chechens in Russia, <http://www.cidcm.umd.edu/mar/assessment.asp?groupId=36504>)

"The law prohibits discrimination based on nationality. However, government officials at times subjected minorities to discrimination. There was a steady rise in societal violence and discrimination against minorities, particularly Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, dark-skinned persons, and foreigners. [...] Violence was concentrated in the major cities: seven were killed and 28 injured in Moscow city, four were killed and 19 injured in the greater Moscow Oblast, and three were killed and 16 injured in St Petersburg. The main targets of attack continued to be Central Asians (10 killed and 24

injured); leftist and youth activists (14 injured); and natives of the Caucasus region (six killed and four injured). [...]

Skinhead violence continued to be a serious problem. Skinheads primarily targeted foreigners, particularly Asians and individuals from the North Caucasus, although they also expressed anti-Muslim and anti-Semitic sentiments. According to the Ministry of Internal Affairs, neofascist movements had approximately 15,000 to 20,000 members, more than 5,000 of whom were estimated to live in Moscow. However, the ministry stated that if the category includes "extremist youth groups" in general, the number would be closer to 200,000 countrywide. In 2009 MBHR estimated there were as many as 70,000 skinhead and radical nationalist organizations, compared with a few thousand in the early 1990s. Skinhead groups were most numerous in Moscow, St. Petersburg, Nizhny Novgorod, Yaroslavl, and Voronezh." (United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2011: Russia, <http://www.state.gov/documents/organization/186609.pdf>, 52-53)

Bijgevolg houdt een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker dan ook een schending in van art. 3 EVRM. Door al deze gegevens te miskennen, schendt de beslissing bijgevolg de aangehaalde wetsartikelen en minacht zij de motiveringsplicht.

2. Verzoeker de verplichting opleggen om het grondgebied te verlaten houdt daarnaast ook een schending in van art. 8 EVRM.

Verzoeker vormt immers een gezin in de zin van dat art. 8 EVRM en dit samen met zijn partner, mevrouw G. M. A., geboren te [...] op [...] 1992, en hun minderjarige dochter G. J., geboren te [...] op [...] 2013. Zowel zijn partner als zijn dochter verblijven hier op legale wijze.

Als verzoeker het land dient te verlaten wordt hem dan ook zijn recht op respect voor zijn privé leven, en familie- en gezinsleven ontnomen. Zijn dochter is namelijk nog maar één jaar oud. Met haar naar Rusland reizen is dan ook absoluut niet aangewezen en nefast voor haar gezondheid. Men kan dus onmogelijk verwachten dat zij mee zou reizen naar Rusland, waardoor ook de partner van verzoeker in België dient te blijven om voor de dochter te zorgen. Dit leidt er uiteraard toe dat als men verzoeker vervolgens verplicht het land te verlaten, aldus zonder partner en dochter, het hem onmogelijk wordt gemaakt zijn recht op respect voor zijn privé leven, en familie- en gezinsleven uit te oefenen en dat bijgevolg art. 8 EVRM wordt geschonden.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de moeder van verzoeker, mevrouw S. A., geboren te I.-K. (USSR) op [...] 1963, en de jongste broer van verzoeker, de heer G. M., geboren te Grozny (USSR) op [...] 1999, beiden op legale wijze in het land verblijven. Ook met hen vormt verzoeker een gezin in de zin van art. 8 EVRM. Een verplichte terugkeer naar zijn land van herkomst zou dus ook op dit gebied een schending van art. 8 EVRM uitmaken, daar er niet kan verwacht worden dat zijn moeder en jongste broer met hem zouden meereizen. De miskening door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel"

De in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing, met name aan het bevel betekend op 21 november 2013.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van het artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omdat zijn leven in gevaar is. Hij voert dan ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van de betrokkene (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker verwijst naar een veelheid van bronnen, waaronder naar Amnesty International en naar refworld van het UNHCR, die volgens hem niet alleen wijzen op de wijde verspreiding van het geweld, maar ook aantonen dat verzoeker zelf een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst eveneens naar informatie van pertinente bronnen waaronder het United States Department of State om specifiek het geweld tegen minderheden, zoals tegen Roma, tegen personen afkomstig van de Kaukasus en Centraal-Azië, tegen donkergekleurde personen en vreemdelingen in Moskou en Sint-Petersburg aan te tonen. Hij komt tot de conclusie dat het voor een Tsjetsjeen absoluut niet veilig is in Moskou of Sint-Petersburg. Nu de gemachtigde deze gegevens zou miskend hebben, maakt de verplichte terugkeer een schending uit van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de voormelde wet van 21 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en minstens van de motiveringsplicht.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat verzoeker voorheen in de procedure heeft nagelaten te wijzen op het feit dat hij in Polen de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. De vraag rijst waarom verzoeker dit bijvoorbeeld niet in diens aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, evenmin wordt thans in het verzoekschrift op de toekenning van die internationale beschermingsstatus gewezen. Minstens verschaft verzoeker ook geen enkele toelichting waarom hij niet eerder heeft bekend gemaakt over deze status te beschikken. Het is pas ter zitting dat verzoeker het bewijs voorlegt dat hij wel degelijk over een internationale beschermingsstatus "*ochrona uzupelniajaca*" beschikt. Dit stuk houdt dan ook in dat Polen heeft aanvaard dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in geval van terugkeer naar Rusland. Echter, zoals gesteld onder 2. Rechtspleging kan de Raad in deze fase van het geding echter enkel rekening houden met elementen die aan de gemachtigde bekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Nu verzoeker zich heeft beperkt tot het aanhalen van algemene informatie, ook al is zij afkomstig van betrouwbare bronnen en ook al wijst zij inderdaad op de politieke realiteit in de Russische Federatie en de potentieel gevaarlijke situatie voor Tsjetsjenen, kan hier niet uit afgeleid worden dat de situatie voor om het even welke Tsjetsjeen in Rusland thans absoluut niet veilig zou zijn. Het is in deze context vereist dat verzoeker meer concrete elementen, op zijn persoon van toepassing, aanhaalt hetgeen hij pas laattijdig, pas ten tijde van de zitting, heeft gedaan.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van de voormelde wet van 21 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet, op grond van de gegevens die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

In het tweede onderdeel van diens verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij voert aan dat hij een gezin vormt met zijn partner Mw. G.M. en met hun minderjarige dochter G.J., die hier beiden legaal verblijven. Hij meent dat zijn partner en dochtertje hem niet kunnen vergezellen naar Moskou omdat dit nefast zou zijn voor de gezondheid van het op het ogenblik van de bestreden beslissing 1-jarige kind. Nu hij dus toch ertoe gehouden zou worden zijn partner en kind achter te laten, houdt dit volgens verzoeker een schending in van artikel 8 van het EVRM en van het motiveringsbeginsel en de overige aangehaalde wetsartikelen.

Hij wijst er verder eveneens op dat zijn moeder en jongste broer, de heer G.M. op legale wijze in het land verblijven. Ook in deze meent verzoeker dat de vereiste de aanvraag in het herkomstland in te dienen, een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, nu ook van hen niet kan verwacht worden dat zij mee zouden reizen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en hun minderjarige dochter niet wordt betwist. Het administratief dossier bevat pertinente stukken, zoals de samenstelling van het gezin van 25 november 2013, dat enerzijds aantoont dat hij ook samenwoont met zijn partner en kind en dat deze laatsten inderdaad over een legaal verblijf beschikken, er staat immers vermeld "vluchteling van Russische herkomst".

Wat betreft het aangevoerde gezinsleven met zijn moeder en jongste broer met legaal verblijf, wordt het gezinsleven door de gemachtigde of door de verweerder evenmin betwist.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Uit de synthesesnota in het administratief dossier opgesteld op 31 oktober 2014 blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de thans aangevochten verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, nu hij er in het kader van het onderzoek zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft op gewezen dat een aanvraag tot gezinshereniging aangewezen is wat betreft de relatie met zijn partner en minderjarig kind, zodat het enkel gaat om een tijdelijke verwijdering. De Raad stelt vast dat verzoeker in diens verzoekschrift enkel wijst op de jonge leeftijd van zijn kind, waardoor het nefast zou zijn voor haar gezondheid om hem te vergezellen naar de Belgische ambassade in Moskou. Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geen andere elementen aangehaald dan het feit dat hij niet mag gescheiden worden van zijn partner en kind, moeder en broer die hier legaal verblijven.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat ook in deze verzoeker geenszins heeft aangehaald in het verzoekschrift dat Polen hem de internationale beschermingsstatus van de "ochrona uzupelniajaca" (hetgeen subsidiaire bescherming zou zijn) heeft toegekend. Het is bijgevolg opnieuw moeilijk te begrijpen waarom dit stuk pas ter zitting wordt neergelegd en verzoeker pas ter zitting tracht aan te tonen dat aangezien Polen hem de internationale beschermingsstatus heeft toegekend en het van hem

niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zijn aanvraag om gezinshereniging in Moskou zou indienen. Zoals eerder gesteld, moet de Raad zich in het huidig geding plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Zuiver op basis van het argument van de zeer jonge leeftijd van zijn kind en het legaal verblijf van zijn partner en hun minderjarig kind, of van zijn moeder en minderjarige broer, kon de gemachtigde in redelijkheid in de voormelde synthesesnota in het administratief dossier opnemen dat verzoeker geacht wordt een aanvraag om gezinshereniging in te dienen en dat er maar sprake is van een tijdelijke scheiding van zijn kind nu hij op basis van gezinshereniging kan terugkeren naar België. Een schending van een hogere rechtsnorm kan immers pas aangenomen worden als wordt gebruik gemaakt van de voorziene interne procedures. Minstens verduidelijkt verzoeker niet waarom de gezinsherenigingsprocedure nog niet werd opgestart.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de voormelde wet van 20 juli 1991, of van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, rekening houdend met de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES